

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנֵי פְּרָשֵׁת כִּי תִשָּׂא י"ז אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁנֵי עִם רִשׁוֹנֵי

הַחֲמִשֶׁ הַיּוֹם מְאֹד אָרוּךְ. הַסֵּבָה הַיָּדִי שֶׁיֵּצֵא בְעֵלְיָהּ לַתּוֹרָה אוֹתָהּ מְקַבֵּל הַלּוֹי. מֵאַחַר שֶׁשָּׁבֵט לּוֹי לֹא חָטְאוּ בְּחֹטֵא הָעֶגְלָה. זֶה עֲלוּל לְבִישׁ אֶת מִי שֶׁיִּקְרָאוּ לְעֹלוֹת בְּעֵלְיָהּ זֹו לְדַבֵּר עַל עֲבָרָה שֶׁהִשְׁבֵּט שָׁלוּ חָטָא בָּהּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל טָעוּ וְחָשְׁבוּ שֶׁמִּשָּׁה לֹא הוֹלֵךְ לַחֲזוֹר שׁוֹב וְלָרֶדֶת מֵהָרְסֵי, לְכֹן הֵם הִכִּינוּ בְּמִקּוֹם זֶה עֶגְלָה מִזֶּהָ בְּתִקְוָה שֶׁה' יִדְבֵר אֲלֵיהֶם בְּאִמְצָעוֹת הָעֶגְלָה, כְּמוֹ שֶׁה' מְדַבֵּר מִבֵּין הַכְּרוּבִים שֶׁעַל הָאָרוֹן. הָעֶרְב רַב הָעֲרִימוּ עֲלֵיהֶם וּמִשְׁכּוּ אוֹתָם לְעַבֵּד אֶת הָעֶגְלָה וְה' מְאֹד כָּעַס. ה' שָׁלַח אֶת מֹשֶׁה מֵהָרְסֵי וְהוּא שָׁבֵר אֶת הַלוּחֹת כְּדִי שֶׁה' לֹא יַעֲנִישׁ.

כַּעַת נִחְזֹר וְנִדְבֵר מֵה קָרָה בְּסִיּוּם הַשָּׁהוּת הַמְּמַשְׁכֵּת שֶׁל מֹשֶׁה בְּהָרְסֵי אֲרָבָעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. כְּשֶׁה' סִיּוּם לְלַמֵּד אֶת מֹשֶׁה עַל הַתּוֹרָה, (כָּל הַמִּצְוֹת וְהַהֲלָכוֹת הַמוֹפִיעוֹת בְּפְרָשֵׁת מִשְׁפָּטִים), ה' נָתַן לוֹ שְׁתֵּי לוּחֹת. הַלוּחֹת הָיוּ מְרֻבְּעוֹת בְּגִבָּה שֶׁשָּׁה טְפָחִים וּבְרֹחַב שֶׁשָּׁה טְפָחִים וּבְעַמְק שְׁלוֹשָׁה טְפָחִים). חֲמֵשׁ מַעֲשָׂר הַדְּבָרוֹת הָיוּ חֲרוּטוֹת בְּצַד יְמִין וְחֲמֵשׁ בְּצַד שְׂמָאל. הָאוֹתִיּוֹת הָיוּ נֹס בְּגִלְל שֶׁהֵן הָיוּ נִרְאוֹת אוֹתוֹ דְּבַר מִשְׁנֵי הַצְּדָדִים, וְאֵף חֶלֶק מֵהֵן לֹא נָפַל (אֲפֹלוּ הָאִמְצָע שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת מ' ו' ס').

לְמִטָּה, בְּתַחֲתִית הָרְסֵי, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ טְעוֹת מְאֹד מְאֹד גְּדוֹלָה. הֵם סָפְרוּ אֶת הַיָּמִים עַד שֶׁמִּשָּׁה רְבִינוּ יִחְזֹר מֵהָרְסֵי וְהֵם חָשְׁבוּ (כְּפִי שֶׁמְחַשְׁבִּים בְּבְרִית מִיָּלָה שֶׁבָּהּ סוֹפְרִים אֶת הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן וְאֶת הַיּוֹם הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַבְּרִית בְּתוֹר אֶחָד מִשְׁמוֹנֵת הַיָּמִים) שֶׁהָאֲרָבָעִים יוֹם הַחֲלוּ כְּשֶׁמִּשָּׁה עָלָה לְהָרְסֵי. אֲבָל בְּאִמְת, מֹשֶׁה הִתְכַּוֵּן לְאַרְבָּעִים יָמִים מְלָאִים. וְלָכֶם כְּאֲשֶׁר הֵם סִיּוּם לְמִנּוֹת, הֵם חָשְׁבוּ שֶׁמִּשָּׁה כָּבֵר לֹא חֲזָר לְמִטָּה. אֲבָל בְּעֵצָם, זֶה הָרִי לֹא הָיָה עֲדִין הַזְּמַן שֶׁמִּשָּׁה הָיָה צָרִיךְ לַחֲזוֹר.

הַשָּׁטָן שֶׁכָּנַע אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי שֶׁהִרְאָה לָהֶם מִשָּׁהוּ שֶׁגָּרַם לָהֶם לְחַשֵּׁב שֶׁמִּשָּׁה נִפְטָר. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֶאֱמִינוּ לְשָׁטָן וְעִכְשָׁו חָשְׁבוּ שֶׁהֵם צָרִיכִים לְמַצָּא מִשָּׁהוּ אַחַר שֶׁיִּרְאָה לָהֶם מֵה ה' רוּצָה. הֵם חָשְׁבוּ שֶׁאוֹלֵי ה' יִסְכְּיִם לְדַבֵּר אִתָּם עַל יְדֵי מִשָּׁהוּ שֶׁנַּעֲשָׂה מִזֶּהָב כְּמוֹ הַכְּרוּבִים עַל הָאָרוֹן. הֵם חָשְׁבוּ שֶׁאִם אֶהְרֹן יַעֲשֶׂה אִיזָשָׁהוּ דְמוּת מִזֶּהָב, ה' יִסְכְּיִם לְדַבֵּר אִתָּם דְּרָכָה. הֵם לֹא יָדְעוּ עֲדִין שֶׁאִסוּר לַעֲשׂוֹת כְּמוֹ הַכְּרוּבִים. ה' כָּבֵר אָמַר זֹאת לְמִשָּׁה, אֲבָל לְמִשָּׁה עֲדִין לֹא הָיְתָה הַהִזְדַּמְנוּת לְלַמֵּד זֹאת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל.)

אֶהְרֹן לֹא חָשַׁב שֶׁזֶה רְעִיוֹן טוֹב. הוּא אָמַר לָהֶם לְלַכֵּת לְהִבְיָא אֶת טְבַעוֹת הַזֶּהָב מִנְשׁוֹתֵיהֶם וְיִלְדִיָּהֶם.

הוא חשב שהנשים והילדים לא ירצו לתת את התכשיטים שלהם וכך הוא יוכל לדחות זאת למועד מאחר יותר. אבל במקום זה, הגברים הורידו את תכשיטי הזהב שלהם והביאו אותם לאהרן. אהרן עטף את כל הזהב וזרק לתוך האש. אבל אז, אנשים בעלי כוחות טמאה מהערב רב עשו קסם ועגל חי שעשוי מזהב יצא מתוך האש. הערב רב אמרו: "זה האלקים שהוציא אתכם ממצרים" על אף שבני ישראל רק רצו משהו שינהיג אותם במקום משה, הערב רב החליטו שהם יתייחסו לדבר הזה כמו עבודה זרה. חלק מבני ישראל גם הם התלהבו והתחילו לעבד את העבודה זרה יחד עם הערב רב.

אהרן רצה למנוע מהם, אבל הם הרגו את חור (הבן של מרים) היות ואמר להם שמה שהם עושים הוא אסור. ואהרן רצה למצא דרך לעצור אותם. אהרן חשב שהוא ימצא דרך אחרת שתגרום להם להמתין לכן אמר להם לבנות מזבח. אהרן בנה בעצמו את המזבח, מאוד באטיות, כדי שיהיה למשה מספיק זמן לרדת מהר סיני לפני שישתמשו בו.

אבל השטן העיר את בני ישראל מקדם בבקר, שבעה עשר בתמוז. הם הקריבו קרבנות לעגל ועברו עברות רבות.

ה' אמר למשה לרדת מההר, היות והערב רב גרמו לחלק מבני ישראל לעבר עברות. בגלל שבני ישראל עכשו נמצאים בדרגה נמוכה יותר של קדושה, משה היה צריך גם הוא לרדת מדרגתו. ה' אמר למשה שהיות ובני ישראל שוב ושוב לא סומכים על ה', הוא פשוט ישמיד את כל בני ישראל ויתן למשה קבוצה חדשה של אנשים להנהיג.

משה התחנן לה' שלא יעשה כן, הוא התפלל לה' שייסלח לבני ישראל. ה' הסכים שהוא יהרג רק את בני ישראל שעבדו בפעל לעגל.

משה ירד מהר סיני, ונשא את הלוחות. יהושע חכה למשה והם הלכו יחד. בפשיהושע שמע את הקולות מהמחנה של בני ישראל, הוא אמר "נשמע באלוהים נלחמים". "לא" אמר לו משה, "זה קול עצוב ביותר, קול של עברות".

כשמשה ראה את בני ישראל רוקדים מסביב לעגל, הוא החליט לשבר את הלוחות כדי שבני ישראל לא יוכלו להעניש על כך שהם לא מקימים את עשרת הדברות. הוא זרק את הלוחות והן נשברו לרסיסים על האדמה.

בני ישראל הפסיקו לעבד את העגל, ומשה לקח את כל אלו שהיו חלק מהענין לבית הדין. משה בקש שאנשים שלא עבדו עבודה זרה יעזרו לו, ושבת לוי הגיע. הם עזרו למשה להרוג את האנשים שהגיע להם למות. שלושת אלפים אנשים נהרגו על העברות שלהם.

משה אמר לשבת לוי שהבכור מכל משפחה לא יהיה כהן לה' כמו שהיה אמור להיות מלכתחלה. ביום המחרת, משה עלה שוב להר סיני לשאל את ה' כיצד יסכים לסלוח לבני ישראל.

משה אמר "אם אתה סולח לבני ישראל מה טוב, אבל אם לא, מחה את שמי מהתורה" ה' אמר שהוא ימחה את שמות הרשעים מהתורה, אבל לא את שמו של משה. לכן ה' גרם שכל מי שעבד עבודה זרה (אבל בית הדין לא יכול היה להעניש אותו) לחלות ולמות.

ה' אמר למשה לקחת את שאר בני ישראל לארץ ישראל, אבל מלאך יבוא לפניו, לא ה' בעצמו. משה נותר על הר סיני עוד ארבעים יום במהלכם לא אכל ולא שתה כלום. הוא היה עסוק מדי לדבר עם ה'.

היות וה' לא סלח לבני ישראל שעבדו עבודה זרה בלי שאחרים יראו בני ישראל היו מאוד עצובים לכן לא ענדו עוד את כתרי הנעשה ונשמע שלהם.

ה' אמר למשה להסביר להם מדוע מעכשיו ילך אתם מלאך. אם הם יראו את ה' כל הזמן לידם ויעברו עברה חס ושלום, הם ימותו מיד. הוא אמר להם שהם עשו את הדבר הנכון בכך שהסירו את

הכתרים שלהם.

בשמש ראה שה' לא כל בך קרוב לבני ישראל הוא החליט להרחיק את אהלו כמה שרק יכל (אבל לא מחוץ לתחום שבת- מרחק הליכה אותו מתר ללכת בשבת).

משה קרא לאהל שלו 'אהל מועד' - מקום הועידה- מפגש, בגלל שזה המקום שבו אפשר לפגש את ה' בצורה הטובה ביותר, ליד צדיק. כל בני ישראל היו עומדים ורואים בשמחה חוזר לאהל וראו איך ענן ה' ירד על האהל. הם היו משתחווים ביון שידעו שמשנה מדבר עם ה'. ה' דבר עם משה 'פנים בפנים' כמו אדם שמדבר עם חברו. בהמשך משה היה מלמד את בני ישראל מה שה' אמר לו. במשך כל הזמן, היושע כמעט ולא עזב את האהל של משה.

תהלים / יום י"ז לחדש פרקים פ"ג- פ"ז

החל מיום הולדת ה' 70 של הרבי, חסידים חברו נגון לכל פרק חדש שהחלו לומר ביום הולדתו של הרבי. בחלק התהלים היומי ישנו נגון (ואפילו יותר מאחד) לכל פרק. האם אתם מכירים אותם?

בפרק ע"ד, הנגון הוא "יילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון" הכוונה היא שאנשים שבוטחים בה' הולכים מחיל אל חיל, מעליה לעליה, והם הבאים לפני ה' בירושלים.

הרבי אומר ש"יילכו מחיל אל חיל", בשאנו מתקדמים ומתנהגים טוב יותר מאשר קדם, זה גורם לך ש"יראה אלקים בציון", שנוכל ללכת לבית המקדש. בשממשיכים ומשתדלים להיות טובים יותר מדי יום ביומו ומדי שעה, זה יביא את משיח!

בחסידות נאמר שישנה חיות חדשה מה' שיורדת לעולם, לא רק בכל יום, אלא בכל שעה. כשהחיות נכנסת אנו מקבלים הזדמנויות לגדול בקיום המצוות שלנו. אנו צריכים לדאג לנצל את הכוח הזה לעשות עוד ועוד...

(ראה יחידות בר/ בת מצוה כ"ו ניסן ה'תנש"א)

תניא / לקוטי אמרים פרק ל' (י"ז אדר א' שנה מעברת)

חשוב מאד לדון לכף זכות כל אדם.

למרות שאסור לנו לדון אדם לחמרה, עבורו זה דבר רע אם איננו מצליח לשלוט ביצר הרע שלו. אסור לנו לחשב שזה בסדר, שאיננו צריכים להלחם ביצר הרע, בגלל שה' משגיח ונתן לנו את הכח לנצח.

היום יום / י"ז אדר א'

פעם האדמו"ר הזקן בא אל החסידים ואמר "בגן עדן כל המלאכים ודרגות הרוחניות רואים עד כמה מיחד לקים מצוה בעולם הזה. הם היו מוכנים לתת הכל עבור "אמן יהא שמיה רבא" אחד (שעונים בבית הכנסת בקדיש) של יהודי שאומר זאת בכונה ובכל כוחו.

הדבר קרה לפני ספור המאסר של האדמו"ר הזקן והשחרור. אחרי שיצא ממאסר, האדמו"ר הזקן היה אומר מאמרי חסידות עוד יותר ארכיים. זה היה כל המאמר, ואתם יכולים לראות שהוא לא ארוך בכלל.

כשחסידים שמעו זאת, הם כל בך התלהבו. במשך שנה שלמה כלם ענו "אמן יהא שמיה רבא ..". בכונה ולהט.

ספר המצוות / מצוות עשה רמ"ח

היום לומדים שוב את אותה מצוה, מצוות עשה רמ"ח, מצווים לקיים את ההלכות הנוגעות לדיני ירושה, כשאדם נפטר לא עלינו- מי מקבל את חפציו ורכושו?

רמב"ם / הלכות נחלות פרקים ג', ד', ה'

ברמב"ם היום, לומדים הלכות רבות על בכור, ועל מה שהוא מקבל.

פרק ג'- לומדים מאלו דברים יורש הבכור פי שנים ומאלו לא. אם לאב היה כרטיס פיס שזכה לאחר שנפטר, הבכור לא מקבל פי שנים מזה. הוא מקבל פי שנים רק ממה שהיה לאביו לפני שנפטר.

פרק ד' - מלמד מתי דברים שאדם אומר משנים לגבי ירושה. הלכה אחת מעניינת היא שאם אדם קורא "בני" או "ילדי" למישהו, הוא נחשב כילדו לענין ירושה אם הוא מישהו שאפשר לבטח בו. לכן בהלכה כתוב לחשב לפני שקוראים לאשה שעובדת בבית "דודה לאה" למשל, אם היא לא באמת הדודה. בגלל שאם מכנים אותה כן, יכול להיות שההלכה תחשיב אותה כדודה לענינים מסוימים.

פרק ה'- מלמד מה לעשות אם לא בטוחים שאדם מסים הוא באמת בנו של האדם שנפטר. האם הוא יקבל ירושה בכל מקרה, רק ליתר בטחון?

זרכי החסידות / השגחה פרטית

לפעמים אנשים כועסים מאוד. אולי מישהו עשה איזה מעשה שהם לא אוהבים, או משהו קרה שהם לא רצו שיקרה, אולי מישהו דחף אותם או האוכל הטעים שהם רצו נגמר... אולי הם שכחו את שעורי הבית, או הצבע האהוב עליהם נאבד.

האדמו"ר הזקן אמר לנו שאיננו צריכים לכעוס. רק לזכור שהכל בהשגחה פרטית. אם אנו זוכרים שכל דבר שקורה זה בגלל שה' רוצה שככה יקרה, לא נתעצב אם זה לא הצליח כפי שחשבנו, אנו שמחים שזה בדרך שה' רוצה. ננסה לעשות מה שה' רוצה מאתנו שנעשה בעת.

אולי ה' רוצה שנאכל מאכל שונה, אולי שנזכר בעקבות מה שקרה לנו, לא לדחף אדם אחר, זה לא משנה אפילו אם לעולם לא ננחש את הסבה - הכל מאת ה'.

תפלה / מנחה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בכל יום מתפללים לפחות שלוש תפלות - שחרית, מנחה וערבית. התפלה הקצרה ביותר היא מנחה, אין בה שמע ישראל וברכותיה. ובכל אופן, במדה מסוימת, זו תפלה מיחדת ביותר לעמת שאר התפלות במשך היום.

האלשיך מסביר שצריך להיות מאד זהירים בענין תפילת מנחה בגלל שהיא כה חשובה.

שחרית מתפללים בבקר, לפני שמתחילים את היום. מתפללים ערבית בלילה, אחרי שמסיימים את עבודת היום. אבל מנחה בזמן הצהרים, באמצע כל העסוקים החשובים, מתפללים לה! הדבר גורם לה' נחת רוח מרבה.